

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Urszula Iwanowska (spr.),

Sędziowie: SSA Barbara Białecka

del. SSO Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2018 r., na posiedzeniu niejawnym,

**sprawy z powództwa** M. Ł., S. P. i G. Ł.,

**przeciwko** K. F.

o zapłatę zadośćuczynienia

na skutek zażalenia powodów na postanowienia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 czerwca 2018 r., sygn. akt VI P 2/18,

**postanawia:**

1. oddalić zażalenie,
2. wnioski powodów i pozwanej o przyznanie zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego pozostawić do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

del. SSO Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka

## UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 marca 2018 r. powodowie wnieśli o udzielenie zabezpieczenia na kwoty: 90.000,00 zł – co do powódki M. Ł., 80.000,00 zł – co do powódki S. P. i 80.000,00 zł – co do powoda G. Ł., poprzez:

1) obciążenie hipoteką przymusową nieruchomości należącej do K. F., położonej w G. przy ul. (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta o numerze: (...);

2) zajęcie należnych do pozwanej ruchomości w postaci:

- ciągnika siodłowego marki V. (...) z 2011 roku ( (...)),
- ciągnika siodłowego marki M. (...) 343 z 2008 roku ( (...)),
- ciągnika siodłowego marki S. (...) z 2008 roku ( (...)),
- ciągnika siodłowego marki S. (...) z 2006 roku ( (...)),
- ciągnika siodłowego marki S. (...) z 2006 roku ( (...)),
- samochodu osobowego marki F. (...) ( (...)),

- samochodu osobowego marki H. (...) z 2015 roku ( (...)),
- samochodu dostawczego marki R. (...) z 2003 roku ((...)),
- samochodu osobowego marki S. (...) z 2002 roku ((...)),
- motocykla marki S. (...) cm3 z 2011 roku ( (...)).

W uzasadnieniu powodowie podali, że niniejsza sprawa sądowa, chociażby z uwagi na konieczność sporządzenia opinii przez biegłego sądowego z zakresu psychologii, zakładając że pozwana złoży liczne wnioski dowodowe w niniejszej sprawie zmierzające do zakwestionowania zasadności żądania powodów, będzie trwała latami. W tym czasie po stronie powodów powstaną z pewnością liczne koszty procesu zaś kwota odsetek ustawowych za opóźnienie będzie stale wzrastać. Jest to również czas wystarczający na wyzbycie się majątku, aby ewentualne korzystne rozstrzygnięcie dla powodów nie mogło zostać zrealizowane.

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wniosek oddalił uznając, że na podstawie zgromadzonego materiału w sprawie, wniosek powodów o udzielenie zabezpieczenia nie mógł zostać uwzględniony.

Przytaczając treść art. 730 § 1 i 2 k.p.c., art. 730<sup>1</sup> § 1 i 2 k.p.c. i art. 738 k.p.c. sąd pierwszej instancji podkreślił, że z przepisów tych wynika, iż do uzyskania pozytywnego rozstrzygnięcia w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia powództwa wymagane jest obligatoryjne spełnienie dwóch przesłanek, a mianowicie uprawdopodobnienie istnienia roszczenia oraz interesu prawnego po stronie uprawnionego. Badając procesowe przesłanki zabezpieczenia powództwa, należy wskazać, iż uprawdopodobnienie roszczenia jest wiarygodne jeżeli istnieje słuszna podstawa do przypuszczenia, że ono istnieje i jest wymagalne (postanowienie SA w Warszawie z dnia 7 sierpnia 1997 r., I ACz 735/97). Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 września 1961 r., IV CZ 54/61 stwierdził, że sąd w postępowaniu zabezpieczającym jest uprawniony oceniać wagę przesłanek uwiarygodniających roszczenie przez ich porównanie z przesłankami, które podważają uprawdopodobnienie powództwa. Przy ocenie, czy roszczenie jest wiarygodne, sąd powinien uwzględnić także znajdujący się w aktach sprawy materiał, który podaje w poważną wątpliwość okoliczności mające uprawdopodobnić żądanie.

Dalej Sąd Okręgowy wyjaśnił, że zagrożenie pozbawienia zaspokojenia jest pewnym stanem obiektywnym dotyczącym zachowania się dłużnika. Stwierdzenie zatem zagrożenia zależy od obiektywnej sytuacji dłużnika. Zagrożenie zaspokojenia wierzyciela musi być konkretnie stwierdzone w każdym wypadku. W celu uprawdopodobnienia tej przesłanki dopuszczalne jest powoływanie się także na fakty powszechnie znane. Przy czym, ustawodawca nie definiuje pojęcia uprawdopodobnienia, choć nie raz w Kodeksie postępowania cywilnego do tego terminu się odwołuje (art. 169 § 2 k.p.c., art. 243 k.p.c.). Można uznać, że roszczenie uznaje się za wiarygodne wówczas, gdy istnieje słuszna podstawa do przypuszczenia, że ono istnieje i jest wymagalne. Uprawdopodobnienie może polegać na przedstawieniu dokumentów lub innych środków dowodowych, a nawet innych środków niż dowodowe, wskazujących na okoliczności faktyczne, z których wynika roszczenie (art. 243 k.p.c.).

Następnie sąd pierwszej instancji wskazał, że zabezpieczenie roszczeń pieniężnych reguluje art. 747 k.p.c., a katalog sposobów zabezpieczenia roszczeń pieniężnych wymieniony w powołanym przepisie jest zamknięty. I tak zgodnie z przywołanym przepisem zabezpieczenie roszczeń pieniężnych nastąpić może przez obciążenie nieruchomości obowiązanego hipoteką przymusową czy też zajęcie należących do niego ruchomości.

Dalej Sąd Okręgowy miał na uwadze, że w niniejszej sprawie powodowie uprawdopodobnili fakt naruszenia przez pracodawcę przepisów i zasad bhp dołączając do akt sprawy odpis wyroku Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 7 czerwca 2002 r. (II K 81/02), w którym K. F. jako osoba odpowiedzialna za bezpieczeństwo i higienę pracy w Przedsiębiorstwie Budowlanym (...), którego była właścicielką, została skazana za to, że dopuściła do pracy na wysokości przy naprawie dachu Z. Ł., mimo braku posiadania przez niego zaświadczenia lekarskiego dopuszczającego go do pracy, w tym pracy na wysokości, bez należytego zabezpieczenia, wskutek czego Z. Ł. spadł z dachu i doznał

obrażeń ciała skutkujących jego zgonem. Nadto, z urzędu sąd ustalił, iż z treści księgi wieczystej nr: (...) (lokal mieszkalny położony w (...) przy ul. (...)) wynika, że jedynym właścicielem nieruchomości gruntowej, której obciążenia hipoteką żądają powodowie jest pozwana K. F.. Brak było jednak możliwości ustalenia, kto pozostaje właścicielem nieruchomości, których zajęcia w drodze zabezpieczenia domagali się powodowie (ciągników siodłowych: (...), (...), (...), (...), (...); samochodów osobowych: (...), (...), (...), samochodu dostawczego (...), motocykla (...)). Powodowie nie uprawdopodobnili w żaden sposób by właścicielką tych nieruchomości była pozwana.

W ocenie Sądu Okręgowego powodowie nie uprawdopodobnili również w żaden sposób ewentualnego zagrożenia w postaci niewypłacalności pozwanej. Wszelkie twierdzenia powodów w tym zakresie pozostają w sferze domniemań, a na takich sąd nie może się opierać podejmując rozstrzygnięcia w sprawie. Prezentowanie przez stronę powodową ewentualnej próby wyzbycia się majątku z uwagi na długi okres trwania procesu w niniejszej sprawie, nie jest okolicznością wystarczającą do uznania interesu prawnego pozwalającego na dokonanie zabezpieczenia. Stanowisko, że w czasie trwania niniejszego procesu pozwana będzie chciała wyzbyć się majątku nie stanowi samo przez się uprawdopodobnienia istnienia interesu prawnego. Tym bardziej, że pozwana prowadzi własną działalność gospodarczą od wielu lat (od 1983 roku), a powodowie w żaden sposób nie wykazali by pozwana podejmowała jakiegokolwiek działania zmierzające do nadmiernego obciążenia majątku, bądź też że majątku się wyzbywa. Orzeczenie kary pozbawienia wolności wobec pozwanej samo przez się nie stanowi okoliczności mogącej świadczyć o chęci wyzbywania się przez nią majątku, a warunkowe zawieszenie wykonania tej kary nie stanowi przeszkody w prowadzeniu działalności gospodarczej przez pozwaną.

Przywołane wyżej argumenty – zdaniem sądu pierwszej instancji – nie wskazują zatem na istnienie interesu prawnego, o którym mowa w art. 730<sup>1</sup> § 2 k.p.c., gdyż są jedynie twierdzeniami strony powodowej. Stanowisko przez nich przedstawione pomija fakt, iż pozwana prowadzi działalność gospodarczą od wielu lat i jej pozycja na rynku jest stabilna, a osiągnane z niej dochody mogłyby być przeznaczone na wykonanie ewentualnego wyroku. Zatem według Sądu Okręgowego okoliczność ta nie pozwala uznać, że występuje obawa niemożności wykonania przyszłego wyroku, w rozumieniu wyżej przywołanego przepisu, a tym samym, że istnieje konieczność udzielenia zabezpieczenia na nieruchomości należącej do pozwanej. Sąd ten zwrócił bowiem uwagę, że udzielenie zabezpieczenia jest dla strony zobowiązanej uciążliwe i w określonym stopniu rodzi pewne ograniczenia. Natomiast Sąd, który rozpoznaje wniosek o udzielenie zabezpieczenia nie może opierać swojego rozstrzygnięcia jedynie na stanowisku strony żądającej zabezpieczenia, które nie zostało poparte wystarczającymi dowodami. Strona żądająca zabezpieczenia obowiązana jest przedstawić sytuację majątkową i finansową podmiotu, przeciwko któremu zabezpieczenia się domaga. Brak przedstawienia takich informacji skutkuje oddaleniem wniosku o zabezpieczenie z uwagi na brak interesu prawnego. Nie można uznać, że wskazanie nieruchomości i ruchomości, których zajęcia domagają się powodowie, jest wystarczające do udzielenia zabezpieczenia roszczenia. Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów mogących uprawdopodobniać, że sytuacja majątkowa i finansowa pozwanej, która prowadzi działalność gospodarczą uniemożliwi dochodzenie przez nich roszczeń.

Nadto sąd pierwszej instancji wskazał, że powodowie żądali udzielenia zabezpieczenia w wysokości równej wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie. Zgodnie zaś z art. 731 k.p.c. „zabezpieczenie nie może zmierzać do zaspokojenia roszczenia, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.” Zarządzenie tymczasowe nie może zatem wywoływać skutku, który powód zamierza osiągnąć (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1986 r., IV CZ 17/86, LEX nr 590557). W odniesieniu do niniejszej sprawy - w ocenie tego sądu - brak jest przepisów szczególnych, które pozwalałyby do zastosowania odstępstwa od reguły wyrażonej w art. 731 k.p.c. Uwzględnienie wniosku powodów o udzielenie zabezpieczenia w niniejszej sprawie pozostawałoby zatem w sprzeczności z celem postępowania zabezpieczenia, którym jest udzielenie tymczasowej ochrony prawnej, a nie zaspokojenia roszczenia.

Mając powyższe na względzie, sąd odmówił udzielenia zabezpieczenia powództwa na obecnym etapie postępowania, orzekając jak w sentencji postanowienia.

Z powyższym postanowieniem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w całości nie zgodzili się powodowie, którzy działając przez pełnomocnika, w złożonym zażaleniu zarzucili mu naruszenie prawa materialnego, a to przepisu

art. 730<sup>1</sup> § 1 i 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powodowie nie uprawdopodobnili interesu prawnego, tj. nie uprawdopodobnili zagrożenia w postaci niewypłacalności pozwanej.

W związku z powyższym skarżący wniesli o:

- zmianę zaskarżonego postanowienia i udzielenie zabezpieczenia powództwa na kwoty:

- 90.000 zł względem powódki M. Ł.,

- 80.000 zł względem powódki S. P.,

- 80.000 zł względem powoda G. Ł.,

poprzez zabezpieczenie wierzytelności powodów na majątku pozwanej, a to obciążenie hipoteką przymusową nieruchomości należącej do pozwanej, położonej przy ul. (...) w G., dla której prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...),

ewentualnie

- udzielenie zabezpieczenia powództwa na część kwoty względem każdego z powodów,

- zasądzenie od pozwanej na rzecz każdego z powodów zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

W uzasadnieniu skarżący między innymi podnieśli, że wbrew twierdzeniom sądu pierwszej instancji, istnieje poważne ryzyko, iż w czasie trwania procesu pozwana podejmie działania, mające na celu wyzbycie się majątku tak, aby uniemożliwić im zaspokojenie swoich ewentualnych roszczeń. Świadczy o tym fakt, że od zdarzenia minęło już prawie 17 lat i w tym czasie pozwana unikała zaspokojenia roszczeń powodów. Praktyka taka jest również powszechnie stosowana przez zobowiązanych.

Nadto skarżący podnieśli, że niedługo po śmierci Z. Ł., w ramach prowadzonego postępowania przygotowawczego pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz powódki M. Ł. kwoty 10.000 zł, celem uzyskania preferencyjnego rozstrzygnięcia w procesie karnym. Jednak mimo zobowiązania, pozwana kwoty tej nie uiściła jednorazowo, lecz wypłacała powódce drobne kwoty w różnych terminach. Pozwana najczęściej nie czyniła tego dobrowolnie, lecz dopiero po upomnieniu się powódki. Nadto pozwana zobowiązała się do udzielania powódce M. Ł. pomocy, której to obietnicy jednak nigdy nie dotrzymała, oświadczając, że nie czuje się już do niej zobowiązana.

Dalej skarżący podkreślili, że kilkakrotnie wzywali pozwaną do polubownego zakończenia sporu, jednak ta odmówiła zaspokojenia ich roszczeń choćby w najmniejszym stopniu, jak również nie podjęła żadnych negocjacji ugodowych. W ocenie skarżących również taka postawa pozwanej świadczyć może o zamiarze uchylecia się od ewentualnego wykonania wyroku.

Jednocześnie skarżący uznali, że nie sposób podzielić argumentów, wedle których sytuacja gospodarcza pozwanej jest stabilna, a dochody z prowadzonej działalności gospodarczej pozwolą na zaspokojenie ewentualnych roszczeń powodów. Powodowie informacją taką nie dysponują, nie jest to również informacja powszechnie znaną. W rzeczywistości sytuacja materialna pozwanej może kształtować się zgoła inaczej, co nie jest wykluczone, biorąc pod uwagę sytuację na rynku usług budowlanych i częste upadłości firm, działających w tej branży (informacje powszechnie znane).

Zdaniem skarżących o sytuacji finansowej pozwanej może świadczyć choćby fakt, że inna nieruchomość, której właścicielami na zasadzie współwłasności łącznej współników spółki cywilnej, są właśnie pozwana K. F. i M. M.. Dotyczy to nieruchomości położonej w K., przy ul. (...)(działka nr (...)), dla której prowadzona jest księga wieczysta o nr (...). Nieruchomość ta obciążona jest hipoteką umowną do kwoty 2.460.000 zł. Oznacza to, że pozwana jest już

dłużnikiem, a obciążenie to jest znaczne, dużo większe niż roszczenia pozwanych łącznie. Okoliczność ta może również uprawdopodobnia możliwą trudność powodów w wykonaniu zapadłego wyroku.

Powodowie nie zgadzają się z twierdzeniem sądu pierwszej instancji, jakoby uwzględnienie wniosku o zabezpieczenie prowadzić miało do zaspokojenia ich roszczeń. Powodowie nie domagają się bowiem, aby pozwana przelała czy to na ich rachunek czy to do depozytu sądowego, kwoty równe wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie. Wniosek powodów zmierzał do umożliwienia zrealizowania ewentualnego wyroku, przy czym zaznaczyć należy, że wartość przedmiotu zabezpieczenia nie jest powodom znana (zależy bowiem m.in. od położenia, stanu technicznego czy popytu na tego typu dobra). Nadto, jeżeli sąd pierwszej instancji uznałby, że uwzględnienie wniosku powodów w całości stanowiłoby dla pozwanej zbyt dużą dolegliwość, mógł uwzględnić wniosek częściowo, czego jednak nie uczynił ani nie wskazał przyczyn pominięcia takiej możliwości.

Reasumując skarżący podnieśli, że w powyższym stanie rzeczy, mając na uwadze w szczególności charakter dochodzonych roszczeń oraz dotychczasową odmowę pozwanej dobrowolnego zaspokojenia ich roszczeń w jakiegokolwiek części, niniejsze zażalenie jest w pełni uzasadnione.

W odpowiedź na zażalenie pozwana K. F., działając przez pełnomocnika wniosła o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych wskazując, że wniosek o zabezpieczenie należy uznać za szykanę mającą utrudnić działalność gospodarczą pozwanej. Pozwana zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom z pozwu z wniosku o zabezpieczenie z wyjątkiem tych wyraźnie przyznanych.

Pozwana wyjaśniła, że po śmierci Pana Z. Ł. zachowała się odpowiednio i przekazała na rzecz rodziny zmarłego na ręce wdowy kwotę 10.000 zł, po ludzku chciała i uważała, iż tak należy postąpić, bez nagabywania z czyjejkolwiek strony jak twierdzi gołosłownie autor pozwu.

Jednocześnie pozwana wskazała, że powodowie w żaden sposób nie wykazali swego interesu prawnego w zabezpieczeniu i w żaden sposób nie uprawdopodobnili interesu w zabezpieczeniu.

Pozwana podkreśliła, że prowadzi firmę od wielu lat, a twierdzenie, iż miałyby uciekać z majątkiem w czasie trwania procesu jest wręcz obraźliwe. Pozwana wskazała też, że niezwłocznie po zdarzeniu w odpowiedni sposób zadośćuczyniła za wypadek, którego ogólnym winowajcą był sam poszkodowany w wypadku. Przy ustalaniu zabezpieczenia należy mieć na względzie również i okoliczność oddalenia powództwa w całości. Dywagacje co do postępowań innych osób w innych postępowaniach oraz ocena sytuacji na rynku budowanym nie może mieć wpływu na zabezpieczenie w tej sprawie. przy czym pozwana wyjaśniła także, skarżący mylą obciążenie hipoteczne z wymagalnością roszczenia z tytułu kredytu. Kredytu związanego z działalnością gospodarczą pozwanej. W dziale III Kw o nr (...) nie ma żadnej wzmianki o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym, pozwana reguluje swe zobowiązania na bieżąco.

Ponadto pozwana wyjaśniła także, że nie podjęła negocjacji ugodowych na etapie przedsądowym uznając, iż powodom już więcej się nie należy. Przy czym pozwana zwróciła także uwagę, że części pojazdów objęta wnioskiem nie należy do niej, lecz jest w leasingu, a ich zajęcie znacznie utrudniłoby normalne funkcjonowanie firmy pozwanej.

### ***Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:***

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne ustalenia i rozważania przedstawione przez sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia i nie znalazł podstaw ani faktycznych ani prawnych do jego wnioskowanej przez skarżących zmiany.

Również zażalenie nie zawiera żadnych okoliczności, które mogłyby uprawdopodobnić potrzebę zabezpieczenia powództwa na tym etapie postępowania i w tym czasie.

Stosownie do treści art. 730<sup>1</sup> § 1-3 k.p.c. udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona pod warunkiem, że uprawdopodobni roszczenie, wykaże interes prawny w dokonaniu zabezpieczenia oraz po ustaleniu przez Sąd wydający stosowne orzeczenie, iż dokonane zabezpieczenie nie będzie stanowiło obciążenia ponad potrzebę w stosunku do osoby zobowiązanej.

Analiza zawartości akt sprawy pozwala na przyjęcie na obecnym etapie postępowania, iż strona powodowa uprawdopodobniła swoje roszczenia. Jednak spełnienie tego warunku nie jest wystarczające do uzyskania zabezpieczenia, gdyż nie został wykazany w sposób dostateczny drugi równorzędny warunek tj. interes prawny do udzielenia zabezpieczenia. Zgodnie z art. 730<sup>1</sup> § 2 k.p.c. interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wówczas, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi czy poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Przyczynami zagrażającymi w poważnym stopniu osiągnięciem celów postępowania w sprawie - jak to wynika z orzecznictwa i piśmiennictwa - jest zła kondycja finansowa dłużnika, która przejawia się w zaprzestaniu regulowania zobowiązań, wyzbywaniu się majątku, ograniczaniu zakresu działalności, zaciąganiu pożyczek lub kredytów zabezpieczonych majątkiem i zachwianiu możliwości ich spłaty.

W niniejszej sprawie skarżący nie wykazali, aby jakakolwiek z podanych okoliczności dotyczyła obecnie strony pozwanej.

Podstawą zabezpieczenia roszczeń nie może być subiektywna obawa wnioskodawców, że strona pozwana w toku procesu doprowadzi do wyzbycia się majątku. Takim uzasadnieniem nie jest również fakt, że w ciągu 17 lat od zdarzenia (śmiertelnego wypadku przy pracy) pozwana nie uwzględniła roszczeń powodów, które zostały wskazane w pozwie z dnia 30 marca 2018 r. Powodowie nie wskazali żadnej uprawdopodobnionej okoliczności, że pozwana podejmowała czy podejmuje działania celem pozbawienia możliwości zaspokojenia ich roszczeń w przypadku pozytywnego dla wnioskodawców rozpoznania sprawy. Przeciwnie, z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, a także złożonej odpowiedzi na zażalenie wynika, że pozwana nadal prowadzi działalność gospodarczą.

W ocenie sądu odwoławczego również fakt, że pozwana wypłacała powódce M. Ł. uzgodnioną w toku postępowania przygotowawczego kwotę 10.000 zł drobnymi kwotami, w dłuższym czasie, na wezwanie powódki, jak również, iż nie udzieliła pomocy powódce mimo złożonej obietnicy, nie mają wpływu na ocenę potrzeby zabezpieczenia roszczenia w niniejszym procesie i istnienie interesu prawnego w tym zakresie. Podobnie należy ocenić fakt, że pozwana nie odpowiadała na propozycje polubownego zakończenia sporu i nie wyrażała woli zaspokojenia roszczeń powodów nawet w minimalnym rozmiarze. Jest to zrozumiałe, jeżeli uwzględni się fakt, że pozwana uznała, iż brak podstaw do dalszych roszczeń powodów. Skarżący przyznali przy tym, że nie posiadają informacji o stanie majątkowym pozwanej, jak również o efektach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Podkreślić należy, że każda ze stron procesu ma prawo do własnej oceny sytuacji. Natomiast wnioski o zabezpieczenia roszczenia musi być uprawdopodobniony okolicznościami występującymi po stronie pozwanej, która podejmuje działania celem uniemożliwienia zaspokojenia się wierzycieli. W niniejszej sprawie takich okoliczności nie przedstawiono.

Jednocześnie wyjaśnić trzeba, że zmiana sytuacji pozwanej, podejmowanie czynności wskazujących na wyzbywanie się majątku, czy jego nadmierne obciążenia, celem pokrzywdzenia wierzycieli będzie przesłanką do złożenia nowego wniosku przez powodów.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny zażalenie powodów jako nieuzasadnione oddalił w całości na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

Jednocześnie rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego sąd odwoławczy pozostawił Sądowi Okręgowemu, bowiem zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 października 2011 r., V CZ 77/11 (LEX nr

1147811) wyjaśnił, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zabezpieczającego powinno nastąpić, zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c., w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. Niewątpliwie nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie wydane w toku jej rozpoznawania postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia, a zatem w takim postanowieniu Sąd nie zamieszcza rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego. O wszystkich kosztach postępowania zabezpieczającego, w tym także zażaleniowego, a więc o poniesionych w toku postępowania zabezpieczającego opłatach sądowych i wydatkach oraz kosztach zastępstwa procesowego pełnomocników lub kosztach poniesionych przez samą stronę, Sąd rozstrzyga dopiero w orzeczeniu kończącym daną sprawę jako całość, stosując zasady określone w art. 98-107 k.p.c., nie zaś w postępowaniu incydentalnym, jakim jest postępowanie zażaleniowe dotyczące zabezpieczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji postanowienia.

del. SSO Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka